

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

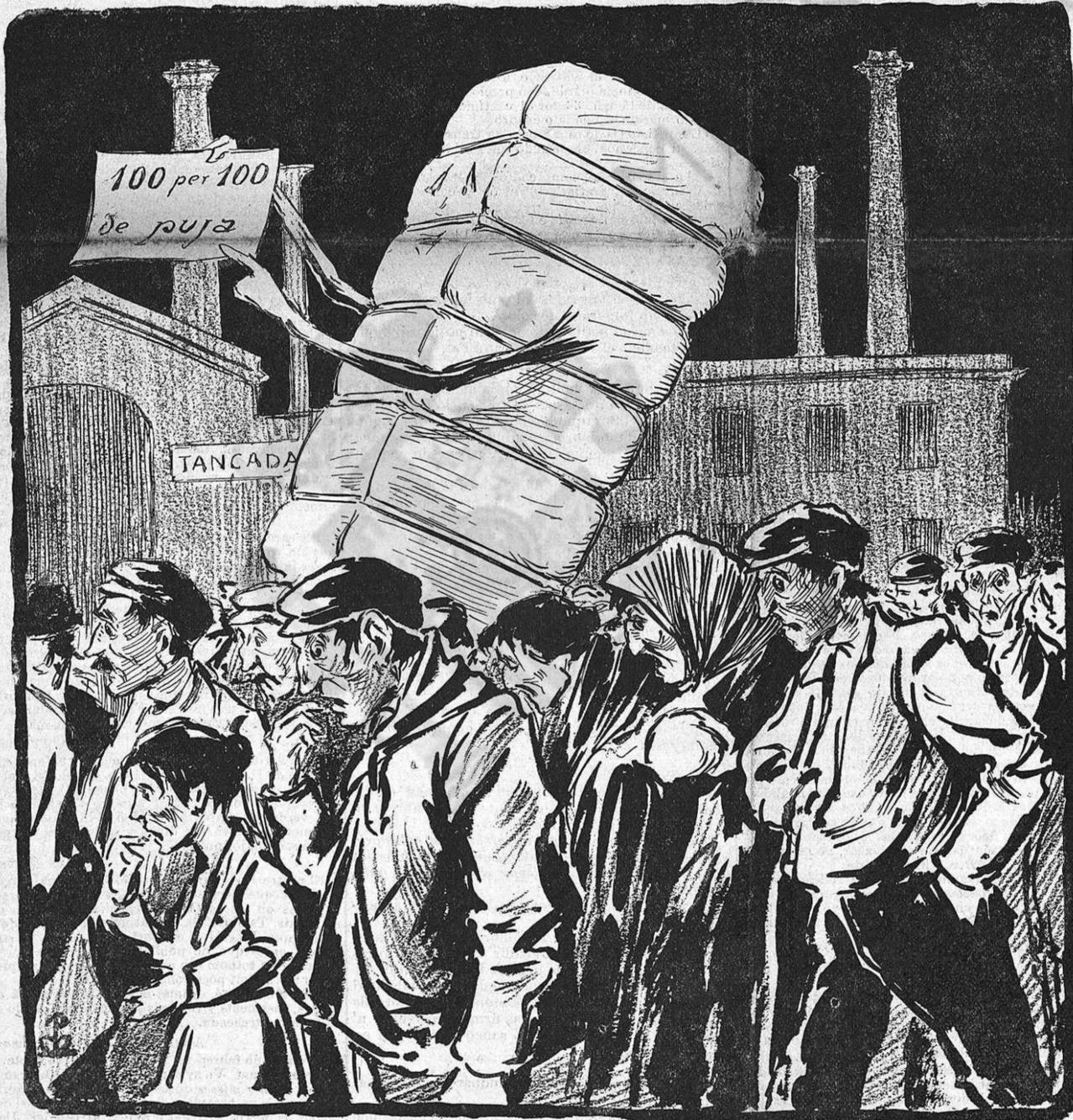
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La crisis obrera

Quan el cotó puja, el treball baixa.

LA SENMANA DE DIJOURS A DIJOURS

La qüestió Castellanos va pendre proporcions extraordinàries. Se tracta de un diputat que accepta l'càrrech de Governador del Banc d'

Espanya, dotat ab sis mil duros anuals y altres ganxas, y no dona avis de la renúncia á que l'obliga l'article 37 de la Constitució del Estat. Continúa tranquilament cobrant el sou y exercint de legislador.

Vé un día que l'cridan á l'ordre, y l'govern pren la seva defensa. Es dels seus, y no hi ha Constitució que hi valgui. Pera justificar la infracció consti-

tucional, s'apela al recurs de invocar el fet de que hi ha precedents. En aquest país, pudrit per l'arbitrarietat y l'xanxullo, de precedents se'n troban sempre per tot lo que convingui.

Aixís, donchs, agafat ab els precedents, en Romero Robledo, president, no del Congrés, sino de la majoria del Congrés, conforme ha declarat més de

una vegada, comensa á fer violencias de las sevas, burlantse del reglament y ofonent el dret dels diputats de las minorias, fins al punt de deixar á un d'ells ab la paraula á la boca, disposant procedir á una votació.

Aixó li val un vot de censura, qu' es ja l' tercer de la temporada. Els cunillets de guix de n' Maura l'absolen ab els seus vots; pero totas las minorias (ab la sola excepció de la regionalista) li fan cara. Ja no hi ha monárquichs ni republicans, sino diputats de la nació ofesos en si seus drets y las sevas prerrogativas.

Durant els debats el govern deixá traslluir la gran rahó que l'mou á apoyar á n' en Castellanos. Representant la circumscripció de Zaragoza, deixaria una vacant, que unida á la que ocasionaria en Costa, optant per Madrid, faria dos lo qu' l'obligaria á celebrar novas eleccions, y com á Zaragoza hi predomina l'partit republicà, de aquesta feta la minoria republicana guanyaria dos nous representants.

Vels'hi aquí de ahont vé tot l'empenyo de n' Maura y ls seus adeptes: la por cervical que ls inspira la preponderancia republicana ls mou á faltar á totas las lleys, á faltar á totas las conveniencias. ¿Quin major reconeixement podriam pretendre de la importancia que té en aquests moments el partit republicà? En Maura l' declara invencible avuy á Zaragoza: que ho vagi fent aixís, y quan arribi l'ocasió se li demostrará que ho es en la major part dels districtes d' Espanya.

Un día ó altre s' reconeixera la impotencia de las Corts actuals pera fer res de profit: un día ó altre s' haurán de convocar novas eleccions y llavors sabrán lo qu' es bó els defensors del régimen actual.

De moment la situació está ferida de mort. Contra ls agravis inferits á las minorias, están aquestas perfectament intel·ligenciadas per exercir á l' hora oportuna un obstruccionisme implacable. L' home de las gallardias retóricas se veu venir la tempestat y está motxo y alicaygut, buscant la manera de parar el cop que l' amenassa. Ja s' parla de suspendre novament las sessions. Podrá apagar la llum y paralisar l' acció dels taquígrafos, ell que tot ho esperava dels taquígrafos y de la llum; mes no conseguirá sustreures de la gran impopularitat que l' ofega, ni lliurar-se tampoch de la impotencia que l' llessa á rodolons per la pendent dels fracassats.

Mentres se desarrollan aquests successos en las esferas parlamentarias, en el país van cundint els horrors de una crisis de treball y de subsistencias.

Reina per tot arreu un terrible disgust. Las feynas escassejan, se contan per milers els obrers que no tenen en qué ocuparse, y entre tant alcanzan preus inverossímils el pá y tots els queviures.

La desesperació amenassa desbordarse. A Valladolid, dilluns y dimars, varen tacarse ls carrers de la ciutat ab la sanch del poble, qu' entre morir de fam ó de una bala, ja no discurreix quina mort es pitjor.

Una manifestació composta en sa major part de donas y criaturas recorria ls carrers demanant pá y treball. Prompte sigué atacada per la forsa pública. Cundí l' exasperació y s' presenciaren escenas horrorosas. De nou las pedras del carrer lluytaren contra ls mausers, y succehí lo que succeheix sempre en semblants cassos: alguns morts, un bon contingent de ferits... y per fi la pau de Varsovia.

Els que demanavan pá reberen plom. No sé si en Maura tindrà valor pera comentar aquest succés ab una frasse de las sevas.

—Els morts y ls ferits ja se'n han fet el pá: ara que hi tornin.

Lo mes curiós es que l'govern atribueix els tristos successos de Valladolid no á la desesperació del poble, victima de la crisis, sino á maquinacions dels revolucionaris y dels anarquistas.

Que ho vagi fent aixís: que vagi donant probas de desconixer fins l' últim impuls que mou á las mul-

de Quaresma. Dos ensotnats, l'un al cim del altar major y l'altre fent el paper de pallasso á l'altre costat de l'altar, simularen l'heretjisme y l'heretjisme. El corp del poble preguntava al foraster: —¿Creus que hi ha Deu?— No, responia l'altre tarlú místich. —¿Per qué no ho creus?— Perquè no l'he vist. Vamos, que segons notícias, alló semblava un diálech cómic com aquell del Toni y la Paula, y va ser la risa de tots els fídels.

—¿Creuim, senyor rector, un altra vegada posi taquilla, que farà calés!

SANT FELIU DE GUIXOLS, 6 de mars
Divendres passat va tenir lloch en eixa ciutat la reparació de vuit mil pessetas á las familias necessitadas, cumplint el llegat del bondados D. Antoni Vidal. Dita reparació va efectuar-se ab verdadera irregularitat y molta pobresa de veritat se quedaren in albis. Seria necessari qu' un altre any el senyor alcalde fes cas omís de la llista que li presentí mossén Negret, puig qu' aquesta es feta á indicació de las paillas ó beatas. La caritat aquesta es deixada exclussivament pera las familias necessitadas y prescindint de tota mena de religió.

—¿Es cert, senyor rector, que no obstant y no donar-li aquesta rectoria més que per poguer menjar fasols, va comprar una masía que li costá la friolera de 80,000 duros?

MURMURACIONES

—¿Qué hi ha de nou? —¡Uy! Mil cosas.

Sembla que á Valladolid l'olla que temps há bullía al últim ha sobreixit. El pa car, la feyna escassa, las contribucions corrent... posada dins d'aquest círcul, ¿qué vol que fassi la gent? Lo pitjor es que jo sospito que tot aixó, al pas que va, ben prompte en lloch d'adobarse encare s'espallará.

—¡Remacatzó, remacatzó! ¡Si que 'ns vé un bon enrenou! Vají abocant. ¿Sab mes cosas? —¡Pues no haig de saberne! ¡Prou!

Sé que 'n Maura está que trina, y entre 'ls seus íntims ha dit que si 'ls diputats no callan, tancan las Cortes desseguit. A jutjar per certs indicis, l'idea d'aquest minyó es sometre al poble al régimen del aixarop de bastó. Y si ara ab las Cortes obertas está ja fent lo que fa, figuris un cop tancadas ¡quínas infulas tindrá!... —¡Ave María puríssima! ¡Si que 'ns vé un bon enrenou! Vají abocant. ¿Sab mes cosas? —¡Pues no haig de saberne! ¡Prou!

Alló del Japó s'embruta, y ja casi 's pot jurá que, apart dels que avuy hi ballan, algú més s'hi enredará. Y una volta dat l'exemple, ¿quí es capás de presumir quánt y quín serán els pobles que també 'l voldrán seguir? Sentiría endavinarho, mes, per mí, está descontat que aquellas *salpicaduras* van á sé una realitat. —¡Recrístina, recrístina! ¡Si que 'ns vé un bon enrenou! Vají abocant. ¿Sab mes cosas? —¡Pues no haig de saberne! ¡Prou!

Xano xano, á la callada, per camins dissimulats, el Govern va portant tropas cap els llochs més delicats. N'ha colocat á Mallorca, n'ha colocat á Mahó, á Canarias, á Galicia, á las voras del Penyó. Tot aquest traspals de ferro que d'as há presenciam, ¿no deixa ben bé compendre qu' en algun perill estém? —¡Válgam santa Reparada! ¡Si que 'ns vé un bon enrenou! Vají abocant. ¿Sab mes cosas? —¡Pues no haig de saberne! ¡Prou!

Sé que 'l Govern, per fer frente á aquestas necessitats ha d' *ehar mano* de quartos á otras cosas destinats; que seguint la costum vella d'aquest divertit país, pensava gastarne quatre y ja 'n porta gastats sis, y que no fora gens raro que avans d'acabá aquest mes contractés un nou empréstit per procurarse dinés. —¡Recarambó, recarambó! ¡Si que 'ns vé un bon enrenou! Vají abocant. ¿Sab mes cosas? —¡Pues no haig de saberne! ¡Prou!

Per embullar mes la troca, el Kaiser y 'l rey Eduart quan tinguin un rato lliure vindrán á veure 'ns... per mar. Esparver l'un y l'altre, quan surten á corre món sempre ho fan ab un ff práctic y *con su cuenta y razón*. Ells diuhen que no mes venen á pendre vistas cert es; pero ¿y si al sé aquí s'engrescan y volen pendre algo més? —¡Verge Santa de la Empental! ¡Pues no 'ns vé poch enrenou! Diguí, diguí... —¡Qué! ¿Que troba qu' encare no li he dit prou?

C. GUMÁ

LA CARICATURA AL EXTRANJER

El teatro de la guerra

El Teatro de la Guerra, que acaba d'obrir las sevas portas, ha obtingut ja un gran éxit ab sa primera obra d'espectacle, *El conflicto rus-japonés*. Ab tal motiu, tenim la satisfacció d'oferir als nostres lectors alguns croquis sobre la obra, enviats pel nostre corresponsal especial.

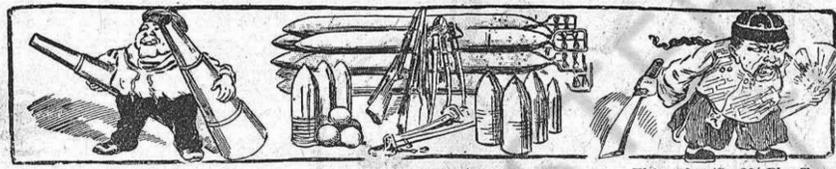
Sr. Nicolau, un dels autors de la obra. | L'amant de cor. (Sr. Japó.) | El virrey (Sr. Alexieff.) | Kora (Sta. Corea.) | La característica (Sra. Mandchuria) | Sr. Mikado, co-autor de la obra

L'apuntador (Sr. John Bull.) | Un palco proseni. | El bombero de servey (Sr. Jonathan.)

Quadro primer del prólech: L'atach de Port-Arthur. (Observis ab quin cuydado la Direcció ha arreglat el moviment de las onadas.)

Port-Arthur (Sr. Ivanof.) | El guardarropia. | El traydor (Sr. Mé-Phy-Tang.)

Primer acte.—Gran ball de torpedos voladors (dirigit per l'almirant Togo.)

Acte quint.—Gran pantomima equestre, pels Cossachs de Siberia (direcció del Sr. Kuropatkine) (De Le Rtre.)

EN EL TRIBUNAL DE LA PENITENCIA

UMPLINT el sagrat precepte de la Santa Iglesia católica, apostólica y romana, de la qual son tots els esclaus humilíssims, els caps-pares de la política monárquica espanyola han anat aquestos días á confessar.

Y, particularitat curiosa, com si haguessin volgut indemnisar al pobre ex-arquebisbe de Manila dels disgustos que 'ls lliberalots li han proporcionat, tot han elegit per confessor al pare Nozaleda.

—¿Tú per aquí?—va dirli el daixonsas de 'n Rizal. —Sí, pare. Hi peccat bastant, y sento la necessitat de fer un bon baldeig de conciencia.

—Aboca sense por, que la màniga del meu hábit es de las amples. ¿De qué t'acusas? —De que,

qual nivea mariposa, que va de flor en flor,

hi anat sempre de l'una bandera al altra, olvidant-me avuy de lo que havia dit ahir y desfent al vespre ab el cap lo que al dematí havia fet ab la quía.

—Pero ¿per quin partit han sigut las tevas verdaderas aficcions?

—Per cap. Jo d'afició no 'n tinch més que una: escalar el poder; figurar en el ministeri; ser, si possible fos, primer ministre, y las ideas y la sinceritat que un llamp se las emporti.

—Aixó, en rigor no té importancia. Mica més, mica menos, tots els polítichs fan lo mateix. Vés, quedat absolt, y si avuy per demá pujas al candelero, recordat de mí ¿eh?

—Sí, pare; no us olvidaré jamay.— Darrera del *ex-ministro demócrata*, va presentarse en Moret, tan pecador, tan *ex-ministre* y tan demócrata com ell.

Don Segimón anava á comensar la confessió ab un surtit de flors y violas; pero 'l pare Nozaleda, esperit prosaych y utilitari, va pararli 'ls peus á la mitja dotzena de paraulas.

—Al gra, Moret, al gra, que no están els temps per *florejos y sampaguitas*. Desembutxaca. ¿Quánt pecats tens?

—Varis, pero 'l més important de tots es la rabia. —¿Cóm! ¿Estás hidrófobo? —No: vull dir que tinch rabia á n'en Montero

Ríos. ¿Per quina causa aquest home ha de ser jefe de partit, ab més categoria y més representació que jo? ¿Per qué, essent jo 'l hereu y 'l amic de confiansa de 'n Sagasta, se li ha hagut de donar á n'ell l'alternativa, mermantme autoritat á mí, sembrant la discordia en el meu exercit... y tal vegada impedintme ab la seva actitud ocupar la presidencia del ministeri en plasso breu? ¿Per qué, veyám?

—Fill, no ho sé. Aixó ho haurias d'anar á preguntar á certa casa de la plas-a d'Orient, qu' es allá ahont se cuydan d'aquestas cosas.

—Es que lo que 'n passa á mí es inconcebible. Figuris que... —Pero 'n Nozaleda no 'l va deixar continuar. Comprenent que alló del poder y d'en Montero Ríos era una obsessió incurable, va posarli una penitencia lleugera y va enviarlo á passeig.

S'acostá en Maura. La seva confessió fou de lo més senzill qu' en aquest ram s'estila.

—No m'acusó de res, pare—va dir de bonas á primeras:—estich plenament convensut de que lo que faig es lo que haig de fer, y si vinch es solzament pera cumplir ab la Iglesia.

—¿De res no t'acusas?... ¿Ni sisquera de debilitat de carácter? —¿Jo débil? —Y molt. Si no ho fossis, á horas d'ara ja haurias cumplert ab el teu deber, acompañantme á Valencia y, costés lo que costés, colocantme en aquella cadira arxi-episcopal.

—¿Y si á conseqüencia d'aixó teniam un *dia de luto*. —¿Qué hi fa? Com més abundan els *lutos*, més bons negocis fa 'l clero.

—Ja ho enrahonaré ab més calma. Ara doneume l'absolució. —Sigui. Pero t'adverteixo que te la dono ab carácter provisional. De manera que si avans d'un mes, caygui qui caygui, no m'instalas á Valencia, te la retiro y t'condemnas sense remissió.—

Y 'l un darrera l'altre van anar acudint al confessor las demés grans figuras de la monarquia. En Pidal, que va acusarse de que ab els disset empleos y càrrechs retribuïts de que disfruta, encare no 'n té prou pera mantenir á la seva numerosa descendencia.

En Vega Armijo, que va manifestar que cada día que passa sense obtenir el poder li sembla un sigle. El general Azcárraga, que tingué 'l honoradís de declarar que totas aquestas posturas que fa retxasant l'idea de tornar á presidir un ministeri, son pura camama, donchs ell en realitat no desitja altra cosa que ser jefe del govern.

L'eclipsat Weyler, que s'acusá categóricament de ser molt vanitos.

—¿En qué?—li preguntá admirat en Nozaleda. —En el vestir, sobre tot quan vaig de paysá. L'únich dels homes polítichs de la restauració que no ha anat á confessar es en Romero Robledo, Ell mateix ha explicat el perquè. Diu que té tants pecats, que no sabria per ahont comensar. Y si comensava, creu que per dematí que hi anés, á l'hora de sopar encare no hauria acabat.

FANTÁSTICH

N Silvela, ocupa 'ls moments d'esbarjo que li deixan lliures el seu apartament de la política activa, el seu bufet y 'l càrrech de conceller de la Companyia de Madrid-Zaragossa-Alicant, anant á donar conferencias en els centros católichs de Madrid.

L'última l'ha dedicada á l'associació dels *Lluïsos* de Madrid.

No sé: se 'm figura que 'n Silvela s'anyora, y fa oposicions á Maura. —¿Que 'ls jesuitas li tinguin en compte 'ls bons serveys qu' está prestant á la causa de la religió!

En Russiñol en el seu discurs va dir, que respecte á l'organización dels municipis coincidía ab el programa del ilustre Pi y Margall.

—¿De veras, D. Albert? —Donchs vamos á veure: ¿per qué quan l'ilustre Pi y Margall predicava aquest programa, en lo mes fort de la propaganda federal, exercia vosté de cacich monárquic á las ordres de 'n Sagasta?

—¿Quí ho havia de figurars'ho, qu' en el precís moment de separarse de D. Práxedes, havia de comensar á formárseli 'l tupé!

Llegeixo: «El diputado Sr. San Miguel se sale de la mayoría para ingresar, nada menos, que en el grupo democrático.»

—¿Pobre mayoría! Si Sant Miquel li fuig, volen fer el favor de dirme qué li queda? —¿Qué volen que li quedí! El dimoni.

Elecciones municipales complementarias celebradas el passat diumenje:

A Sant Joan Despi va sortir elegida per un número considerable de votos una mayoría republicana. A Martorell els republicans varen triomfar per majorías y minorías.

A Pallejá s'havía intentat una trampa asquerosa. La mesa que havia de constituirse en la Casa Consistorial s'establí en l'escola, y en el moment de obrirse la votació 's veje que l'urna estava plena de papeletas.

Mes com sigui que 'ls procediments caciquistas han passat de moda, la cosa acabá esgarrapadas y ab la fractura de l'urna miraculosa.

Sant Felu de Llobregat es un sant que cada día s'encasqueta més el gorro-frigi.

L'Eminentíssim, respirant per la ferida, ha dirigit una carta al President del Comité de Defensa Social, donantli las gracias per haver suplert ab la suscripció dels deu céntims, las subvencions que ha deixat de abonar l'Ajuntament de Barcelona pera la celebració de las festas religiosas.

Fins aquí estaria en el seu lloch: cada hu es ben lliure de agrahir els favors que reb. Poden els cardenals cantar tan com vulguin sempre que rebun un grá de llevar de cánem.

Pero l'Eminentíssim se proposa al suposar que l'Ajuntament no li retirat las subvencions ab el propósit de nivellar el pressupost, sino per ferir á la Religió, y al afirmar com afirma que no pot haverhi ni en l'ordre social ni en la vida privada honradés prescindint de Deu.

Y 's proposa, porque en la qüestió present no 's tracta de Deu, sino de uns quants centenars de pessetas que deixan de abonarse, lo qual es certament una cosa ben distinta.

Deu ha de ser molt gran pera que pugui cabre tot ell dintre de un porta-monedas.

Previa una fianza de 12 mil pessetas s'ha concedit la llibertat provisional al jove propagandista republicá Sr. Moriones, que reclamá pel jutje de Bilbao, va ser conduhit allí, desde Madrid, en condicions dignas de ser conegudas.

Desde la presó modelo fins á l'estació del Nort el portaren agarrotat de mans com un Cristo.

Y desde l'estació del Nort fins á la de Burgos li lligaren la cama ab un criminal que anava en el mateix wagó.

Aixó es senzillament una salvatjada. Si en Maura ho aproba, pot estar ben satisfet de la seva obra de *africanisació* d'Espanya.

El Sr. Moriones, culpable del crim de haver pronunciat un discurs (calculin si 'n será de facinerós!) trobará en els tractes inhumanos de que 'l han fet objecte, nous arguments per afuar mes y mes la seva acerada propaganda.

Y que bé treballan per la República els seus mes declarats enemichs!

El govern de Buenos Ayres ha enviat á buscar á Europa, un gran número de professors eminentes per establir en aquell país algunas ensenyansas superiores. Pera conseguir el concurs docent de aquestas sabis no ha reparat en sacrificis, ni ha regatejat el preu. Aixís procedeixen las Repúblicas, que fian la seva subsistencia en la ilustració del poble.

En cambi la decrepita Espanya entrega l'ensenyansa á las comunitats religiosas, ignorants, rutinarias y enemigas de la ciencia.

—¿Qui sab si ab el temps haurá de demanarse per caritat als nostres germans de Buenos Ayres, que 'ns vinguin á colonisar!

—Després de tot—deya un amic meu que parla sempre ab sorna—casi vaig reconciliar-me ab en

Entre dos galans

—¿Oy, que 'm vols á mí, Corea?
—¡Sí! Tú ets el mes salerós.

(Y en tant, el pobre ós de Russia se queda fret... y fent l' ós.)

Maura, pels resultats igualitaris de la seva política. Que vaji agravantse la crisi, que vaji cundint la miseria, y al últim tots ens trobarém iguals, dintre de las mateixas necessitats. Las classes acomodadas desapareixerán del tot, y á Espanya no hi haurá mes que classes *incomodadas*.

A n'en Maura va trobarlo un amich dimars, ó siga el día de las sangrentas escenas de Valladolid, y li preguntá:

—¿Qué tal, cómo va D. Antonio?
Y ell respongué ab molta fiema:
—Ya ve Vd.: *vamos tirando*.

Quaresmal:

Se confessa un pagés bastant burro, y 'l confés li pregunta:

—Ja has oit missa tots els días de precepte?
—No, senyor... pero vosté 'n te la culpa.
—¿Jo? A veure: explica't.

—Sí, senyor: perque en que la diu ab veu tan baixa y que jo soch una mica dur d'orella, per mes qu' estiro 'l coll, no me 'n entero.

Devía ser bonica la reunió celebrada á ca'l Bisbe al objecte de recaudar diners pera la corona de brillants destinada á la Verge de Roma.

Un sol varó hi havia: el Cardenal, pero ab faldillas com las convocadas, y ab robas de seda y blondas com las mes presumidas y ricas d'entre ellas. ¡Un quadro ben interessant!

Y ara per acabar de ferse carrech del espectacle, aquí va lo que diu un periódich:

«El Sumo Pontífice dispuso que en España fuera la Orden de la Merced la que contribuyese á hacer dicho homenaje, y por ello el Cardenal convocó á casi todas las señoras que llevan el nombre de Mercedes.»

Ja veuhem: en els moments de tirarse'ns á sobre una terrible crisis de treball y de miseria, aquesta reunió de Mercedes resulta molt consoladora.

¡Que 'l Cardenal Salvador conservi 'l seu bon humor!

En Russifiol va fer á las Corts un discurs insignificant, plé de vulgaritats y llochs comuns, á pesar de lo qual *La Perdiu*, posant má á las manxas de l'adulació, l'infla y 'l reinfla, ab perill de qu' esclati com una de aquellas bombas que regalan en *El Siglo* á las criaturas.

Ab una mica mes farà *La Perdiu* que D. Albert eclipsi la bona memoria del Doctor Robert!

¡Qué s' hi farà! Ha perdut las áligas y s' ha de contentar ab els russinyols.

Hem sentit parlar de un cert sermó predicat á Sant Pere de las Puellas, com á aperitiu de unas

prácticas espirituales dedicadas al castíssim patriarca Sant Joseph.

El predicador estava de vena y no va ocupar-se mes que del sisé manament ab aplicació á todas las edats y á tots els estats, desde 'ls menors d' edat, y 'ls joves que festejan, fins als casats y als viudos.

Pera tots va tenir un luxó tan extraordinari de detalls y pormenors, que 'ls que vajin entrar á l' iglesia ignorants y ignocents, per forsa n' havian de sortir mestres consumats en una ciencia tan relliscosa.

Y l' imatge del castíssim Sant Joseph sense poderse tornar roja, perque es de fusta!

Una máxima japonesa:

«Oh, magnats! Sempre que 'us participan que ha mort de inanició un fill del poble, diheu: No 'n tinch pas jo la culpa: cal atribuirho á l' esterilitat del any.—Com si la mort justifiqués al matador, dihent:—El punyal matá á n' aquest: no jo.»

Tanca aquesta máxima una lleu de bon sentit, que fa presumir que las ideas humanitarias, pesi á qui pesi, s' obran camí entre todas las rassas.

En el primer moment del disgust entre 'n Maura y en Villaverde, dos villaverdistas, els Srs. Cortezo y 'l Sr. Laiglesia, presenten en serio la quimera, presentant la renuncia dels càrrechs que ocupavan.

Es á dir: varen llenzar la breva que s' estava xupant.

Pero al día següent en Villaverde y en Maura feyan las paus, y en proba de bona correspondencia, permeteren que aquells dos senyors recullissin de nou la breva que havian tirat.

Ja no es mes que una burilla... pero continúan xupant.

ACUDITS

Entre porteras:

—¿Quants fills té, Sra Paula?
—Dos. L' un fá de carboner y 'l altre 'l tinch á la Escola de Medicina.

—¿Que potser estudia?
—No, pobre ángel de Deu! Es á l' Escola de Medicina en calitat de fenómeno y ficat dintre de un pot d' esperit de ví.

Un metje visita á un pobre bohemi, que 's troba al lit malalt y sense ningú que 'l cuidi.

Y diu el galeno:—Aquí sobre la taula li deixo la medicina perque la pugui pendre després de cada dinar.

Y respón el malalt:—¿Y no m' hi podria deixar el dinar per pendre'l avants de la medicina?

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*A nya-dits.*
 - 2.ª ANAGRAMA.—*Agna—Gana.*
 - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La cara de Dios.*
 - 4.ª GEROLÍFICH.—*Per vestits els sastres.*
- Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Un Cogombre, Joan Dormuá, Enrich Doménech, Andreu Nunell, Un republicá, Noy de las Mostras y A. Ribas Ll.

XARADA

Inversa-quart diu que vols semblar davant de la gent y hi ta tercera-segona has tingut el poch acert de descubrir un sol intringulis ni una xarada ni res ¿y vols escriure poesias y prompte arribá al sonet? quan hagas tot mil xaradas y tingas ben plé 'l cervell de primeras y de signos, allavors si 't trobas bé... pensa que al mon hi ha carbassas y xascarrillos bullents.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

Cau una pessa; 'l total no té temps d' esquivá 'ls peus y un ¡ay! agut de dolor repercuteix pel taller.

Sos companys per pogué 'l tot van en busca de remey en tant que 'l amo botzina:—Llamp de Deu! un gasto mes.

J. BOSCH Y ROMAGUERA

TRENCA-CLOSCAS

ANTON FUADA

Formar ab aquestas llettras, el títul d' una composició catalana del immortal Joseph Anselm Clavé.

F. JOANET

ROMBO

Primera ratlla vertical y horizontal: Consonant.—Segona: Als barcos.—Tercera: Joys.—Quarta: Nom de dona.—Quinta: Els manyans.—Sexta: Nom de dona.—Séptima: Vocal.

PERE DEL PRAT

GEROLÍFICH

X
K K
I K
ra
K I

MARIO

Caballers: Viñetas Igualadí, J. Guillen, Joan Roura, Ll. Carbó C., Joan Dormuá, Constantino Alberni, Pere Mont Maruny, Cak-Aymel, Chop: *Non può essere.*

Caballers: F. Joanet, Gandó Martí, Peret Masdeu, Enrich Doménech, Un arangadista, Un espatilla carés, S. Roig y Ribas: *Essere ó non essere...*

Caballer: Joseph Taverna Martínez: Els adeus sempre son tristos, pero no val á exagerar.—Pere Piu y Pou: Aixó es una llaua del temps de 'n Valfogona.—Supurífich: ¿T' en recordas amich Sabater?... ¡Massa que 'ns enrecordém!—Vicens Llopis y Cirera: No la retoqui á sa estimada... Miri que com més 'l adoba més 'l espatilla.—S. B. S.: Hem llegit la *Semblansa* y, la vritat, ens sembla que hi sobra una s.—J. Costa Pomés: Será servir y li agrahim els bons recorts.—Mossén C. P.: Aixó es una indecencia digna de mejor causa...—Eduart Xuclá: El seu laberintich cant de angoixa está empedrat de ripsis. ¿Vol més sinceritat?—Lluís G. Salvador: Va bé, y gracias.—J. Bosch y Romaguera: El quadret va millor que 'l altre. Veurem, veurem... Ah, y dedicatorias en els versos no n' hi poshi si pot ser. Aixó ja ha passat de moda.—A. Ribas Ll.: Literariament es defectuosa.—P. S., E. P., J. B., J. C., P. C., y C. B.: No 'ns es possible insertar las sevas cartas per distints motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª